Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e vahyin ilk başlancı, uykuda gördüğü salih (doğru/sadık) rüyalar vasıtasıyla olmuştur

Müminlerin annesi Âişe -radıyallahu anha-'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e vahyin ilk başlancı, uykuda gördüğü salih (doğru/sadık) rüyalar vasıtasıyla olmuştur. Gördüğü her rüya, sabahın aydınlığı gibi apaçık gerçekleşirdi. Sonra ona yalnızlık sevdirildi. Hira Mağarası'na çekilir ve ailesinin yanına dönmeden önce orada günlerce kalıp ibadet eder (inzivaya çekilir), bunun için yanına azık alırdı. Sonra (eşi) Hatice'nin yanına döner, yine benzer bir süre için azık hazırlığı yapardı. Nihayet Hira Mağarası'nda bulunduğu sırada hak (vahiy) kendisine geldi. Melek gelip: "Oku!" dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: "Ben okuma bilmem." dedi. Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- hadisenin devamını şöyle anlattı: «Melek beni tutup kucakladı ve takatim kesilinceye kadar sıktı. Sonra beni bıraktı ve yine: "Oku!" dedi. Ben de: "Ben okuma bilmem" dedim. Beni ikinci kez tutup takatim kesilinceye kadar sıktı ve bıraktı. Tekrar: "Oku!" dedi. Ben yine: "Ben okuma bilmem" dedim. Beni üçüncü defa tutup sıktı, sonra bıraktı ve şöyle dedi:{Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir alaktan (embriyodan) yarattı. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır.} [Alak Suresi: 1-3] Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kalbi titreyerek bu ayetlerle geri döndü. Eşi Huveylid kızı Hatice -radıyallâhu anha-'nın yanına girip: «Beni örtün, beni örtün!» diye buyurdu. Üzerini örttüler, nihayet korkusu geçince yaşadığı hadiseyi Hatice'ye anlatarak: «Kendimden (bana bir zarar geleceğinden) korktum» dedi. Bunun üzerine Hatice -radıyallahu anha- şöyle dedi: «Asla! Vallahi Allah seni hiçbir zaman utandırıp mahcup etmez. Çünkü sen akrabalık bağlarını gözetirsin, güçsüzlerin yükünü taşırsın, yoksula yardım edersin, misafiri ağırlarsın ve hak yolunda meydana gelen sıkıntılarda insanlara destek olursun.» Daha sonra Hatice, onu amcasının oğlu Varaka bin Nevfel bin Esed bin Abdüluzza'ya götürdü. Varaka, Cahiliye döneminde Hristiyanlığı kabul etmiş bir kimseydi. İbranice yazmayı bilir ve İncil'den İbranice olarak Allah'ın dilediği kadar bölümler yazardı. O sırada oldukça yaşlanmış ve gözlerini kaybetmişti. Hatice ona: "Ey amcamın oğlu! Kardeşinin oğlunu dinle." dedi. Varaka da: "Ey kardeşimin oğlu! Ne gördün?" diye sordu. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- gördüklerini ona anlattı. Varaka şöyle dedi: "Bu, Allah'ın Musa'ya indirdiği Nâmûs'tur (vahyi getiren Cebrâil'dir). Keşke o günlerde genç ve güçlü olsaydım! Keşke kavmin seni yurdundan çıkaracağı zaman hayatta olsam!" Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- hayretle: "Onlar beni gerçekten çıkaracaklar mı?" diye sordu. Varaka: «Evet, senin getirdiğin bu davetin benzerini getirip de düşmanlığa uğramamış olan hiçbir kimse yoktur. Eğer senin o günlerine yetişirsem, sana var gücümle yardım ederim.» dedi. Ancak çok geçmeden Varaka vefat etti ve bunun ardından vahiy bir süre kesildi.

[Sahih Hadis] [Muttefekun aleyh]

Müminlerin annesi Âişe -radıyallahu anha- şöyle haber vermektedir: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e vahyin ilk başlangıcı, uykuda gördüğü salih (doğru) rüyalar vasıtasıyla olmuştur. Gördüğü her rüya, sabah aydınlığı gibi apaçık bir şekilde gerçekleşirdi. Daha sonra kendisine yalnız kalmak sevdirildi. Hira Mağarası'na çekilir, ailesinin yanına dönmeden orada günlerce (geceler boyu) ibadet ederdi. Bunun için yanına gerekli azığını alır, ardından Müminlerin annesi Hatice radıyallahu anha-'nın yanına döner, yine aynı miktardaki günler için azık hazırlığı yapardı. Nihayet Hira Mağarası'nda bulunduğu sırada kendisine hak olan emir, yani vahiy geldi. Bunun üzerine melek Cebrâil -aleyhisselam- kendisine gelerek: «Oku!» dedi. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: «Ben okuma bilmem» diye buyurdu. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- hadisenin devamını şöyle anlattı: «Bunun üzerine melek beni tuttu, kucaklayıp sıktı; öyle ki benden bütün gücüm tükeninceye ve büyük bir meşakkate düşünceye kadar devam etti. Sonra beni bıraktı ve tekrar: "Oku!" dedi. Ben yine: "Ben okuma bilmem" dedim. Bunun üzerine beni ikinci kez tuttu ve gücüm tükeninceye kadar sıktı, sonra bıraktı ve yine "Oku!" dedi. Ben yine: "Ben okuma bilmem" dedim. Bunun üzerine beni üçüncü defa tuttu, sıktı ve ardından bırakarak şöyle dedi: {Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı bir alaktan (embriyodan) yarattı. Oku! Senin Rabbin en cömert olandır.} [Alak Suresi: 1-3] Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aldığı vahiy âyetleriyle birlikte kalbi ölüm korkusundan şiddetle çarpar hâlde (Mekkeye) geri döndü. Müminlerin annesi eşi Hatice bint Huveylid -radıyallahu anha-'nın yanına girdi ve şöyle dedi: Beni elbiselerle örtün, beni elbiselerle örtün!» dedi. Korkusu geçinceye kadar onu elbiselerle örttüler. Sonra (Peygamber Efendimiz) Hatice'ye başından geçenleri anlatarak şöyle buyurdu: Kendi adına (ölmekten) korktum. Hatice şöyle dedi: Hayır! Allah'a yemin olsun ki Allah seni asla utandırmaz ve mahcup etmez. Çünkü sen akrabalık bağlarını gözetirsin, kendi işini göremeyen güçsüz kimselerin yükünü üstlenirsin, yoksul ve hiçbir imkânı olmayan fakirlere yardım edersin; insanların başkalarında bulamadıkları iyilik ve ihsanı onlara sunarsın, misafiri ağırlarsın ve hak yolunda meydana gelen sıkıntı ve musibetlerde insanlara destek olursun. Bunun üzerine Hatice onu amcasının oğlu Varaka b. Nevfel b. Esed b. Abdül-Uzza'ya götürdü. O, İslam öncesi Cahiliye inancını terk edip Hristiyan olmuş bir adamdı. Allah'ın dilediği ölçüde İncil'den İbranice yazılar yazardı. Yaşlı ve görme yetisini kaybetmiş bir adamdı. Hatice ona şöyle dedi: Ey amcamın oğlu! Yeğenini dinle. Varaka ona dedi ki: Ey kardeşimin oğlu! Ne görüyorsun? Bunun üzerine Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona gördüklerini anlattı. Varaka ona dedi ki: Bu, Allah'ın Peygamberi Mûsâ -aleyhisselam-'a gönderdiği Cebrail'dir. Keşke senin davet günlerinde genç ve güçlü bir delikanlı olsaydım! Kavmin seni (yurdundan) çıkaracağı zaman keşke hayatta olsam!» Bunun üzerine Nebî -sallallahu aleyhi ve sellem- şaşkınlıkla şöyle buyurdu: Onlar beni buralardan çıkaracaklar mı?! diye sordu. Varaka şöyle dedi: Evet, senin getirdiğin şeyin (vahyin) bir benzeriyle gelen hiçbir adam yoktur ki eziyete ve düşmanlığa uğramış olmasın. Şayet senin o (davet) gününe yetişirsem, sana var gücümle (güçlü bir şekilde) yardım ederim. Çok geçmeden Varaka vefat etti ve bir süre vahiy gecikti (kesintiye uğradı).

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/66303